

„Sajátos helyzetben van a pedagógus: azért fizetik, az a létmódja, hogy bizonyos válaszokat közvetítsen. Sajátos a helyzete, mert megszokta, hogy e válaszokat 'valaminek' a nevében és képviselőjében közvetítse. A pedagógus ott állt elől a tényleges vagy csak elképzelt katedrán, és fölötte ott volt valami: egy címer, egy kereszt, egy jelkép, amely mintegy rásugározta, hogy az általa adott válaszok e jelképben igazolódnak, mintegy onnan kapják az erejüket. Ami 'megrázó' és elbizonytalanító, hogy mindez eltűnni látszik felőlünk, és a pedagógus ott maradt egy szál maga, és a válaszainak hitelességét egyedül ő adhatja meg. A válaszokért egyedül ő vállalhatja a felelősséget. Ezeknek a válaszoknak a megtalálása – ebben az esetben – természetesen hozzátartozik a szakmához. Ez a borzasztóan nehéz sokszor ebben a szakmában, de tudnunk kell: a pedagógusi munka abban a pillanatban szűnik meg betanított munkás szintű munka lenni, amikor ezeket a válaszokat is meg kell fogalmaznia.”

Mihály Ottó: Az emberi minőség esélyei (részlet). Új Pedagógiai Szemle, 1998/1.